

Esy-li spěwał,
Pitnje džělat,
Stromja cže
Sswójbnj statof,
A twój šwjatof
Sradny je.

Sa staw spróznj
Napoj móznj
Lubosč ma;
Bóh pať šwěrnj
Pšches spať měrnj
Čžeritwošč da.

Nječ ty spěwałš,
Sswěrnje džělaš
Wšchědne dnj;
Džěť pať šwjatj,
Dušči datj,
Wotpoczj ty.

S njebeš mana
Nječ cži šmana
Žiwnošč je;
Žima woda,
Kž Bóh poda,
Wotšchěw cže!

F.

Szerbiske njedželske łopjena.

Wudawa šo kóždu šobotu w Ssmolerjež knihicziščežerńi w Budnjšinje a je tam ja šchwórtłětnu pšchedplatu 40 np. dostacž.

1. njedžela po tšoch kralach.

Rom. 12, 1—8.

Žist na Romskich je i jeneho wulkeho pohanskeho města do drugeho pižanj, i Korintha do Roma. Sswjaty Pawol chze „šlužownik Žesufowj Šchrystufowj bycz njes pohanami, so bychu pohanjo wopor byli Bohu špodobny, šwjeczěny pšches šwjateho ducha“ (Rom. 15, 16). We tajkim šwójim šwjatym powołanju wón w naškej džěnkniškej epistoli pšhecziwo wašnju pohanskeho šwěta, wošebje pšhecziwo njerosomnej pohanskej Božej šlužbje rěczi. Pšched wěrnym Bohom, pšched Žesufowym Wotzom, šu wschite wopory kniczomne, šhiba tón jedny niz: šwoje cžěło podacž sa živy, šwjaty a Bohu špodobny wopor, to rěka: se šwojej žylej paršchonu Bohu pšchišlušecž, hrěchej pať wotemrjecž.

Mjes pohanami płaczi to cžěłne, jěšč a picž, w nječiznych wjěbelach žiwjenje wuziwacž, we wulkich theatrach hrosnosčam pšchihladowacž a po móžnosčzi nicžo njedžělacž, to rěkašche w Romje derjehicže, rjane žiwjenje, šbože. Wty w našchim cžabju tajke šmyšlenje materialismuš mjenujemy a šmy šabyli, so to nicžo druge njeje hacž pohanstwo. Wě šo, so tole „šbože“ njemóže kóždemu spožčene bycz, a komuž je spožčěny, tón šo bóršy dobrych dnjow naměwa, jemu šo woštudži, a to w tym šamym žiwjenju, w kotrymž běšche šo jemu přjedny tak lubiko. Šak móže šo šwět w cžłowškimaj woczomaj tak pšcheměnjecž? tón šamy šwět? přjedny tajki rjany a nětko hrosny? Žeho

dla, dokelž je šo cžłowjeť pšcheměnik. Wón je wotucžik kaž i rjaneho šona, wón pošnawa, šo jeho žiwjenje njeje žane wěrne cžłowške žiwjenje bylo. Wón je tu tamnu štronu šwojeho byčža šapomnik, kotraž šwoje „ně!“ praji t wschemu, šchtož je cžěłne a škocžaze. Žeho wutroba je roštorhana a njespožojna, je napjelnjena i tšchniwym bėdženjom. Šdže je pomoz a wumóženje? Že-li šo žadny wumóžnik njeje, dha šmy pšchi najrjěššim cžěłnym derjehicžu šhubjeni a njesbožowni sa cžab a wěčnosčž.

Žesuf pšchinješe wumóženje se šwójim šłowom a se šwójim škutkom. Wón rěknj: „Duch je, kiž cžini žiwych; cžěło nicžo njepomha“ (Jan. 6, 63), a wón je šwoje cžěło podał sa živy, šwjaty a Bohu špodobny wopor w žiwjenju a we wumrjecžu na tšchizju. Žeho žiwjenje běšche Boža šlužba w najwyschškej myšli. Tu móžěš widžecž, šchto je „rosomna Boža šlužba“; tu wuknjěš „šwoje myšle wobnowjecž“ a „šo pšcheměnjecž“, tu šo cži šjewi „dobra a špodobna a dokonjana Boža wola“. „Wótčže, niz moja, ale twoja wola šo štaň“, tak dyrbimy i Žesufom prajicž a rošlamacž šwoju cžłowšku wolu, šo by we wschěch wězach Boža wola našcha wola była, šo Boža wola štała „kaž w njebešach tak tež na šemi.“

Šohanjo šlužaj tež šwójim boham, haj woni cžinja jich i drjewa abo se šlota, a cžim krašnišchi templ, cžim wjetšchi a móžnišchi běšche tón w nim cžěščowany bóh.

Wěrnj Bóh njebydli w templach, kiž šu i rukomaj natwarjene (Žap. šf. 7, 48); to bėchu židža w Žesufowym

čaja sabyli. Jesuſ storži: „Bodarmo woni mi ſlužā, dofelž wučā tajſe wučby, kotrež ničō njeſku khibā čłowſke pſchifaſnje.“ „Tōn lud ſo te mni pſchibližuje ſe ſwojimaj hubomaj, ale jich wutroba je daloko wote mnje“ (Mat. 15, 8, 9). Mōžemy my kħudži, hrēſchni ludžo temu bohatemu, ſwjatemu Bohu ſlužicž? trjeba wōn naſchu ſlužbu? Martha je ſlužila, ale Marja ſedžo po-ſluhaſche a doſta kħwalbu. „Čłowjeka ſyn njeje pſchiſchol, ſo by ſebi dał ſlužicž, ale ſo by wōn ſlužil“, Mat. 20, 28. Naſcha Boža ſlužba teho dla wobſteji w tym, ſo Jeſuſej ſebi ſlužicž dany, jenož pſcheſ Jeſuſa mōžemy Bohu ſlužicž, Bohu pſchiſluſhecž a Bože džecži byčž. Wſchitko je hñada, ničō njeje naſch ſkutt. Hamjeñ.

Pucžowanje po Božim piſmje

abo

tajſe myſle nadeněžech, Bože ſłowo čitajo.

Bodawa ſwěrnj čitač „Bomhaj Bōh-a“.

I. knihi Mōſſaſowe, 31. ſtam.

(Potračžowanje.)

43. Laban wotmolwi a džeſche k ſakubej: Džowzy ſtej mojej džowzy, a džecži ſu moje džecži, a ſtadla ſu moje ſtadla, a wſcho, ſchtož tu pſched ſobu widžiſch a ſa ſwoje maſch, je moje, wſcho wukħadža wote mnje; tač bych ja pſchecžimo ſwojemu čželu a pſchecžimo ſwojemu kublu wojował, bych-li ja čžyl ſo na tebe walicž, jačo bych drje mohł. Čšto čžu ja džemba mojimaj džowkomaj abo jeju džecžom čžinicž, kotrež ſtej wonej porodžikej? Wōtžowſka wutroba wježe mi ruzy; teho dla čžu ſo radſchi ſ tobu ſjednacž, ſo njebych ſam ſeſchodžil, hdyž bych nēſchto ſ twojeho wobſchodžil.

44. Bōj dha ſem, a ſčžimōj ſlub, ja a ty, kotryž budže ſwědčenje mjese mnu a mjeſ tobu a pomnił, kotryž pōdla poſtajimj, njech je wopiſmo ſa to, ſchtož ſebi pſchilubimōj.

45. Do tajſeho namjeta ſwolowſchi a hnydom ruzy do džela ſložizy wa ſakub kamjeñ a poſtaji jōn ſa ſnamjenjo.

46. A ſakub džeſche k ſwojim bratram, Labanowym ſynam, kotryž bēchu ſ nanom pſchiſchli, jcho ſwafam a tež k druhemu pſchecželſtwu: Najbēraječe kamjenjow a poſtaječe tač tež wy ſobu ſnamjo naſcheho ſluba. A woni naſbērachu kamjenjow, a ſčžinichu hromadu, a jēdžichu na tej ſamej hromadže, dofelž bēchu ſyđla naſkladli, ſo njetrjebali ani rano ani wječžor na ſyrej, ſymnej ſemi ſedžecž.

Tajſe waſchne knježi hiſcheče džemž w naraſchich krajach.

47. A Laban narjekny pomnikej po ſwojej Aramejſkej rēcži Segar Sahadutha = hōrka ſwědčjenja, ſakub pač mjenowaſche ju ſame mjeno do ſwojeje hebrejſkeje rēcže pſcheložimſchi: Gilead.

W Meſopotamſkej, we wōtžnym kraju ſtarych wōtžow, rēcžachu aramejſku abo kħaldejſku rēcž, w Kananejſkej pač hebrejſku. Tule rēcž ſu wōtžow pſchijeli pſchiſchediſchi do Kananejſkeho kraja, domiž njeſku Izraelſke džecži 1000 lēt poſdžičho w Babelſkim jaſtwje ſo k aramejſkej narēcži wrōcžile.

48. Duž poſtajimſchi hromadu kamjenjow džeſche Laban jačo tōn, kotryž bēſche naſtok ſa ſlub dał: Tuta hromada kamjenjow budž džemba ſwědł mjese mnu a mjeſ tobu — teho dla bu hiſcheče džemžniſchi džem Gilead mjenowana —

49. a budž ſtraža je ſwojim ſtolpom wo ſrjedža, ſahazym jačo ſtražna wēža k njeju, pſchetož wōn džeſche: Njech Knjeſ hlada ſtejo na tutym ſtolpu kač na ſtražowazej wēži do wobeju ſtronow a njech tač je je ſtražnikom mjese mnu a mjeſ tobu, hdyž mōj ſo roſeñžemōj jedyn wot drugeho a jedyn tam a drugi druhdže budžemōj byđlicž.

50. Wōn njech njeſchpuſcheči, ſo by ſo jenemu ſ naju pſcheſ drugeho ſchiwda a njeprawda ſtala. Teli ſo ty potajkim mojimaj džowkomaj budžeſch ſchiwdu čžinicž, abo jeli ſo budžeſch druge žony wjazy ſebi k mojimaj džowkomaj pſchiwſacž, dha njech Knjeſ to na tebi wječži. Tu njeje žadyn čłowjek pſchi nimaj, kotryž mohł hladacž, hačž ty ſwōj ſlub tež ſwěru džeržič; ale hlaj! Bōh je ſwědł mjese mnu a mjeſ tobu, kotryž njeje jejničžy naju ſlubjenja ſlyſchal, ale kotryž budže tež je ſudnikom a wječžerjom, njeby-li ty čžinił, jačož ſy mi ſlubil.

Tamna naſkladžena hromada bē tež mjeno Mizpa = ſtraža (ſerbſke wjeſne mjeno Strōža) doſtala, a teho dla je ſo poſdžičho mēſto tam natwarjene, Gadowemu ſplahaj ſluſchaze, wobhydjenje ſeſthowe, tač mjenowala.

Mjeſabēra ſo čži Laban kač najpobožniſchi čłowjek? Haj, bjeſbōžnje ſmyſleni ludžo mōža čžasto wulzy ſwjedženſzy a kħutnje rēcžecž, hdyž maja druhim jich pſchiſluſchnoječe roſpowjedacž a jim jich njeprawdu wujakničž; ale ſo mēli ſo po ſamej mērje budžicž a ſo kručže Božeho ſwjateho ſłowa džeržecž, to jim do jich moſhow njecha.

51. A Laban nētko tež ſam na ſo ſo dopomniwſchi dale k ſakubej džeſche: Hlej, to je ta hromada, a hlej, to je to ſnamjo, ſ njeje k njeju ſahaze, kotrež ſym poſtajił mjese mnu a mjeſ tobu.

52. Hromada budž ſwědł, a ſnamjo budž tež ſwědł napſchecžo mi, ſo ja njeponđu k tebi dale pſcheſ tu hromadu a tele ſnamjo, abo napſchecžo tebi, ſo ty tež njeponđeſch te mni dale pſcheſ tu hromadu a pſcheſ tole ſnamjo w njeſchecželſkim ſmyſlenju k ſchodže.

53. Abrahamowy Bōh, a Mahorowy Bōh, a jeju wōtžow bohōjo, wot kotrejuž mōj wobaj wukħadžamōj, ty pſcheſ Abrahama a ja pſcheſ Mahora, njech budža mjeſ namaj a njech wotſtronja wſchē njeſchecželſke ſmyſljenja wot naju pſchecžimo namaj.

W hebrejſkich ſłowach njerēcži ſo tu wo jejničžkim Bohu Wjeſſchym. Laban wola ſo k bohām ſwojich wōtžow wo pomoz. So wōn tutych bohōw čžeſčjeſche, njebēſche ſa njecho ſadžemł, ſo njeby pōdla tež Boha Wjeſſchneho, kotrehož Abraham čžeſčjeſche, ja ſwojeho boha mēł; bjeſ dwēla mējeſche Laban hižo žyle pohaniſke ſmyſljenje.

54. A ſakub ſo jemu pſchiſahaſche pſchi ſwojeho wōtža ſaakowrm ſtrachu. A ſakub doſkonawſchi ſwoju pſchiſahu woprowaſche tač pſchiſahu wobkručžejo rēcžny wopor na horje, a waſa ſwojich bratrow k jēdži, k wopornej hoſčžinje, ſo by kōždy ſpōjnal, ſo je wōn ſ nimi a ſo ſu woni ſ nim ſe ſwjaſtom ſwjaſani.

Tajta woporna hoſčžina ſlėdowaſche wſchelatiſkim woporam. Dofelž njebē ſo Labanowa ſchlahta doſtal hiſcheče wot ſlužby wěrneho Boha wotrjekla, dha mōžeſche jich ſakub pſcheproſyčž, ſo bychu ſo wobdžēlili pſchi jcho woporu a pſchi jcho wopornej hoſčžinje.

A pojēdžimſchi wotſtachu pſcheſ nōž na horje.

55. Naſajtra pač ſtany Laban jara rano, wokoſchowaſche ſwojich ſynow a ſwoje džowki, a žohnowaſche jich; a woteñdže, a wrōcži ſo ſažo na ſwoje mēſto do Harana.

Bratrowſki dom Meſopotamſki podawſchi ſtarym wōtžam mandželſke je tač ſwōj nadawł ſkonjał, a teho dla mōže ſo nētko ſawrjecž. Čſurowa ſlužba ſakubowa w Meſopotamſkej pač, jcho ſkōncžny wukħod ſ bohatſtwom a ſ pſcheſčžehanju po pucžu wotſnamjenja nam pſchichod Izraelowy w Egiptowſkej.

Tam, hdyž ma ſwōjba ſe ſlubjenjom Božim ſwjaſana roſroſčž na wulki lud, ſahaju nētko ſwjate ſtawſny.

Staw 32, ſchucžka 1. ſakub pač čžehniſche tež ſwōj pucž k Gileadſkich hōr dale a ſtejeſche nētko žyle bliſto pſchi mjesech ſwjateho kraja. Tu ſebi njeje ſamjelčžal, ſo wōn — lėdna ſwojeho pſchichodneho nanowym pſcheſčžehanju k Božej pomozu wucžeknywſchi — njeſchecželej hiſcheče wo wjele ſurowiſchemu napſchecžo dže, Čſawej k ſakubom hiſcheče njeſjednanemu. Ale ſamy Bōh, nēhdy pſchi čželanju k Kananejſkeho kraja, jcho k jan-đželſkim widženjom ſylnjazy a jcho je žohnowanjom na pucž pōſłazy, ſjewi ſo jemu nētkole k podobnym widženjom, tola tōn kōcž niž wo knje: Boži jandželjo ſetkachu jcho. Wocži bēchu jemu wotewrene, ſo wuhlada na jene dobo nad ſwojeje hłowje dwē woſžy wojowariow, brōnjonych na bitwu.

2. A wuhladaſchi jeju a ſpōſnawſchi hnydom k Božim roſ-ſwětlenjom, kajzy wojownizy budža w pſchichodnym boju ſa njecho wojowacž, džeſche wōn: To ſu Bože wōjſka a mjenowaſche to ſame mēſtno, hdyž bu poſdžičho mēſto natwarjene: Mahanaim = dwoje wōjſke lėhwo.

Čda ſo, ſo bēchu wōjſzy jene pſched a druge ſa ſakubowej čžrjōdu ſwojeje lėhwje poſtajiłej, prėdku pſchecžimo Čſawej, ſady pſchecžimo Labanej a wſchēm ſtracham k Meſopotamſkej jemu hrožazym.

Tež Bōh waſ ſhlada k mozu,

Wy lubi, pſched ſtej nozu,

A ſacžēč paduchow;

Bōh da k wam: dobre ſpanje

A fivérne stražowanie
Tych lubnych fivjatnych jandželow.
(Potracžowanie.)

Khrystuß, sahrodnik.

We sahrodže Anjes khodži,
Hdžež tyžaz róžow feže,
Se hladacž, kaž šo hodži,
Wón jenož lubuje.
Deščez mity jenyum dawa
A druhim flónza doščez;
To próza reła prava,
Duž dyrbja fežecz a roščez.

We myšli lubošezimej
Wšchě lóšchtne fakčezja
A chzyle i pychu živej
Kad wobpleščz plodžerja;
Wón kladže, hdžž dže k fónzej,
Ešej wšchě na wutrobu,
Se nježe k rješichom' flónzej,
Hdžež šbóžni, fromni šu.

Do paradisa rjenje
W raj Boži nožy je,
Kiž, jako našch fwět, ženje
Do procha njespaduje;
Tu knježi wuhafženje,
Tu šorno sešnicž ma,
Tam placži rošt a fezenje,
Kiž wěczuje wostawa.

Ty sahrodnito mity,
Daj šlóschtu pobožnoščz,
So kóždy žiwj, čžily
Móhł k njeju fežecz a roščz.
Daj frostlinam jich wšóhu,
So kražnje steja tu,
Epožez flabym móž na drohu
K tom' wěcznom' nalěczu.

Nawukú „ně“ prajicz.

Man da šwojemu šyuej na šmjertnym ložu mjes druhim napominanjom tež dobru radu: „Mój šyno, nawukú „ně“ prajicz!“

Wopomnjecze tehole napominanja dobre plody nješešche. Ešny bu wubjertny muž a wušna pošdžišcho, šo ma šo ša najwjetšchi džěl žohnowanja, kotrež je Bóh jemu wobradžil, pošlednjemu napominanju šwojeho nana džakowacž.

Šunu nježelu pšchińdže na pšch. na pucžu fe mšchi nimo wjazy hólžow.

„Šhorla, nječasch šobu k režy hicz? my chzemy ryby lojicz.“

Šhorla šhwilu mjelčezšche, potom flabje a bojašlwyje wotmolwi: „N—ě.“

„Wě šo! To prawje njeje, njewěčno? Macžeri nješměšch ženje njeपोषlušchny byčž“, přeni i hólžow se šměchom šnapšhecžiwí.

„Ně!“ Šón krocž běšche to „ně“ jašmíšche a žana njewěštoščz wjazy w nim.

„Mó, pšchińdžezsch abo nješpšchińdžezsch?“

„Ně!“ šawola Šhorla. — Tole „ně“ běšche i mozu wuprajene, kotrež wo šprawnej a roššbudženej wutrobje šwědcžezšche, kotraž nječasche njeprawo čžinicž. Šhorla kručze dale fe mšchi krocžezšche kaž něchó, kiž je dohycze měł.

Tak nawukny hólž „ně“ prajicz, a tak bu jeho wutroba wobtwjeržena, šo by pošdžišcho šmuzicze prawy pucž šchol, hdžž chzychu čžezke špytowanja mlodženza do hrěcha wabicž.

Kelto mlodnych ludži je, kiž šo najpředny po šdacžu małym špytowanju poddadža a potom w šhutnišchich wobštejnoščezach tež napšhecžzo stejecž njemóža. Woni dadža šo pšchi wšchěm šnutsčownym poročowanju šwědomja pšches wopacžnych pšhecželow šobu torhnyčž, jenož dofelž wopacžne hanibowanje jim šhrobloščz bjerje we wěštych padach i roššbudženjom „ně“ prajicz. Šchto njeby we wšchitkich žiwješkich wobštejnoščezach tajte pady šnal, hdžež by

roššbudžene „ně“ w prawym čžazhu pšched wjele hóršchim šachowalo. Štrowoščz, pomolanje, čžerstwoščz — wšchitko čžerpi pšches nje-roššbudženoščz, pšches kotruž šo dowolene mjesy k čžezkejši šchodže pšchekrocža.

A najwjetšche špytowanja nješpšchińdu wot wonka, ale i našcheje wutrobny. Šraji-li pak wutroba: „Šoddaj šo!“ dyrbitejši šwědomje a wola móžnišchejši byčž a „ně“ prajicz. A tón, kiž móže k šlemu „ně“ prajicz, móže tež „haj“ prajicz, hdžž jeho pšchiflušchnoščz wola. Wón ch z e i Božej pomožu twjerdy wostacž, to je potajništwó jeho wušpěcha.

Wšchelaka i bliska a i daloka.

— W tych dnjach šwjecžezšche našch šerbski wótcžinz Šan Šjela, wšchichy wučez emer., šwój 80 lětny narodny džěl. Šerbske Nowiny podachu wobraš šwěrneho šerbskeho wótcžinza, kotruž šo hišcže w šwojich wyšochich lětach jako špišacžel próžuje ša našch šerbski lud. Našch žyly šerbski lud šwjecži šobu jeho narodny džěl i džakownej wutrobu, šo je Bóh jeho nam šdžeržal hacž do džehnišcheho dnja. A wón džěl je hišcže jedny i tych někotrych muži, kotřiž šu nam hišcže i tamneho čžazha wotučazeho narodneho žiwjenja wostali. Kaž je w šwojim šastojništwje jako wučez na Židowje i wulkim žohnowanjom škutfowal a wěščze wšchitžy, kotřiž šu na Budyškim gymnasiju byli, i wulkim džakom na jeho dobru wučžbu w našchej macžernej šerbskej rěčži špominaja, tak je šwoje mjeno pšcheco šapišal do šlawišnow našcheho šerbskeho luda jako ludowy špišacžel a pěšner. Tež našche „Šomhaj Bóh“ je i jeho wuštojucho pjera w šańdženym lěcže čžitarjam rjane pomjedancžka pošficžilo, kotrež šo hišcže jako wošebita knižka wudadža. Duž je našche wutrobne pšhecže: Bóh luby Anjes chzyl nam šwěrneho wótcžinza hišcže dale čžileho šdžeržecž k dobru našcheho šerbskeho luda!

— Wutoru wječor je w Budyščinje wumrjel knjes Šan August Šarbač, bywšchi žyrkwinski wučez w Minakale. Wón je hacž do wyšochich lět se žohnowanjom škutfowal w Minakalškej wošadže. Bóh pak je jemu hacž do wyšochich lět štrowoščz šdžeržal, šo móžezšche šo dołhe lěta mēra a wotpožinka po špróžnimym šastojniškim škutfowanju šwjekelicž. W 91. lěcže je jeho nětko tón Anjes k wěcznemu mērej wotwolał. Wón mēšezšche hišcže tu radoščz krotko do šwojeje šmjercze, šo jeho najštaršchi šyn, knjes šarar Šarbač w Škotežach šwój 25 lětny šastojniški jubilej jako duchowny šwojeje wošady 31. dezembra šwjecžezšche. To běšche jemu wěščze hišcže rjana šwětkla pruha flóncžka, přjedny hacž šo jemu flóncžko tuteho žiwjenja šhowašche.

— Na měšto šemrjeteho 1. wučerja na Židowškej šchuli je šo dotalny druhí knjes wučez Šjech wušwolil. Duž je wučerške měšto na Židowje wupróšdujene a nadžijomuje šo tam šerbsžy wučerjo šamolwja, dofelž ma to tola wjele wužitka, hdžž móže šwójba w šamej blisčozčiji měšta Budyščina bydlicž.

— W Šchmjecžezach, hdžež běšche šo w šańdženym lěcže nomo natwarjena žyrkwicžka ša ewangeliškich pošwjecžila, je šo tež nětko mlodny duchowny jako wikar pšches knjesa wšchicheho žyrkwinskeho radžicžela Meiera šapofašal. Duž je nětko dołholětné žadanje ewangeliškich w Šchmecžezach a wokolnoščzi dopjelnjene, šo maja šwoju ewangelištu žyrkej a tež šami šwojeho duchowneho.

— Šažo je šo nješbože na želešnižy štalo a to w šamej blisčozčiji, na dwórnišchczu w Žitawje. Kaž šo pišche, njemóžachu špěšchny čžah šastajicz, dofelž běchu pšches wšóžne wjedro kolije pšchekladke a lokomotiva do telegrafownje nuts šajědže. Boži džiw je, šo šo njeje žadny pucžowar moril, a šo šu šo jenož jedny čžezko a někotři lóžo šranili.

— Šusto doščz fljšchimy škoržicz, šo je šama wobčeznoščz, tak je wašchnje nowolětnych šbožopšhecžow šo roššchěřilo. A wěščze je tole wašchnje we wulkej mēre jenož šwončownoščz. Šchto pak šo k nowemu lětu woprawdže lištow roššezšele a šchto maja ua pošče džělacž, wo tym měšto Šarlin jašne šwědcženje dawa. W Šarlinje je šo k nowemu lětu 12 milijonow nowolětnych lištow roššnejšo a to wot 30. dezembra wječor hacž do 1. januara wječor. Wšchi tym pak šu šo jenož lišty ličžile, kiž šu šo w mēščze Šarlinje šamym na pošť dale a běchu do Šarlina adrešowane, niž te, kiž wot wonkach pšchińdžechu a do druhich měštom džěchu.

Něti žiwjenja,

ī nětotrych wošebnyh schpruchow šwjateho pišma wumjedžene.

Jan 4, 50.

Žesuf džesche k njemu: Dži, twój šyn je živy. Tón čłowjek wěrjesche temu šlowu, kotrež Žesuf k njemu rjekny, a džesche.

To je w šcheščijanstwoje prawje šdobna wěž, temu šlowu wěrjeć. Čzujesč-li twoje hubjenstwo a šfaženje, pošnajesč-li, kaš šy wšchitkeje hnady njedostojny, a kaš hódny by byl, hdy by čze Bóh wot šwojeho woblicža šastorcžil, čže čzi šakón, Móššaf, twoje šwědomje teho dla štyšne ščiničž prajizy: Twoje hrěchi šu wjetšche hač šo bychu šo čzi wodacž mohle. Wumoženje tebe njenastupa, pšchetož šy jara hruby hrěšnik, šy dolho čžakaš, hnadu škomdžil a wot šo štorčaš, abo šchtož by šebi hewaš wjazy we šwojej wutrobje pšhecžiwu šamemu wumyšlicž mohle: Džerž šo teho šłowa, wěr temu šlowu! Tak wěrje hač živy šym, praji tón Šnjes, nimam špodobanja na šmjercži hrěšnika, ale šo by šo wobrocžil a živy byl. Šlej, tudy je našč Šnjes tebi k lubošči to š pšchibahu wobtwjerdžil, šo by pšches dwě wobštajnej wěžy, šlub a pšchibahu, šylny trošht mēš. Šy-li hewaš w někaškej nušy a štarošči, njewěš-li šebi žaneje rady, hžže won abo nuts, dha wěr šlowu Božemu, pšchetož wón je prajil: Ša čze nochžu wopuščezicž, ani čze škomdžicž. Ně, ně. Wón wšchaf čze nihdy nochže wopuščezicž, ani na tebe šabyčž. Čžitaj-li něhžže jene šlubjenje, kaš wyšoku mašch to čžezč w Šhryštušy, kaš šy š nim wutrobnje šjenocženy, to je wón šam prajil: Tón Šnjes je mój pomoznik, a ja šo nochžu bojecž, šchto móže mi čłowjek čžiničž? (Šebr. 13, 7). Ša šym jim daš tu krašnowicž, kotruž šy mi ty daš, šo bychu wšchitzy jene byli runje jako ty, Wótcze, we mni šy a ja we tebi, šo bychu tež woni we nami jene byli, ja we nich a ty we mni. (Šan 17, 21. 22. 23.) Njewěrnó, k temu šluscha šylna wěra? Šdy by to rt wěrnošče njeprajil, ja to žanemu čłowjekej wěril njebnyh. Ale tu šteji tak a ja wěrju temu šlowu. Š krotka: Šrjebašch jenož w bibliji čžitacž, šrjebašch na šwědcženje šwjateho Ducha w twojej wutrobje šedžbowacž, dha šhonišch, šo je w twojim žylnym žiwjenju, we wšchelu a šrudobje, w šedženju, w šchizju, w nadšehanju a špytowanju šleho ducha, we wšchēm šłóškim tróšchtu a šacžucžu twojeje wutrobny, we wšchēm wjedženju bójšleho žiwjenja tebi to najwošebnišche: Wěr temu šlowu, dha šy šbóžny. Pšchetož wšchitke Bože šlubny šu we nim k Božej šhwalbje pšches naš.

Móže Bóh tež w lěcže murje twaricž?

Šsyn bēšche do wójny čžahnyš, do šrawneje bitwy ša škala a ša wótžny kraš. Doma paš šedžesche luba macžerka, a čžim wótšišcho w dalokej Čžejškej hrimot bitwow šlincžesche, čžim bóle šebi wona doma na šwojeho šyna myšlesche, a ras k džowzy rjekny: „Ša šebi pšchezo na šwojeho šyna myšlu a praju: murju wokolo mje čžyš twaricž.“ Šaj, myšlesche šebi džowka, to je tež moja myšl; kaš paš čže šo nětko tajka murja natwaricž, kaš šo w tamnym špěwje š wójny špěwa, hdyž bēšche Bóh w nozy še šněhom murju wokolo šhēže na tule proštwu natwaril? Bēšche džē lětny čžaf.

To bēšche w čžafu bitwy pola Šraloweje Šradža. Šši mile wot bitwišchčža maršchěrowašche šyn rano šahe š pruškim wójškom a tošta mhlā jich pšchifrywašche, šo woni ani do bliškosče ničžo njewidžachu. Šalle ša hodžinu šo mhlā na hōrkach, hžžez awštriške wójško štejesche, roščeže a jenož hišchēže w dolinach ležesche. Šrušzy widžachu wot šłóncžka wobšwědcženych njepšhecželow, ale tucži wot mhlā pšchifrynych Šrušow njewidžachu. Těho dla bu awštriške wójško na prawym šoku wot Šrušow tak čžezko pšchewatane a tež šyn, ša kotrehož macž doma prošesche, bē mješ dohčezčškim wošowarjemi, kotšiz šo do předka dohčachu. Mhlā bēšche murja, kotruž bēšche tón Šnjes na macžernu proštwu natwaril.

Něšchto k rošpominanju.

Wóz Božeho šłowa.

Wobštarny twjerdže we wěrje do Božeho šłowa štejazy duchowny nowšcheho čžafš, šnathy Šrummacher, kotryž š wulkej šrudobu na špocžinanje tych hladašche, kotšiz na to džiwachu, šo na bibliji pohōrčchowacž a pšhecžiwu jeje wěrnošči rěčezč, šawola

do šłudow jich šjesbóžneho žiwjenja to wěrne šłowo: „Pšchezo šhđajče, wy drjewjani pišmanucženi, ša wašchimi puštami a špytajče dopošačž, šo tón abo drubi šrch Žesajafa, Daniela, ščenišow wot mužow Božich njepšwane. Šdyž wy na šuchich šoščach rymšacže, tamne džēle biblije pšches šmjertne pola čłowještwa jēšdža a powrōčža temple pšchibohow. Šenož rěčezče wo ewangelškich šhōrijach jako wo prošdných bajkach; hdyž je ša tajke wudawacže, widžimy je w šjawnej šhōriji našcheho čžafš a nowa do žiwjenja štupicž. Še tón čłowjekowžracž tež bajka, kiž bēšche wčžera hišchēže kaš džiwje šwěrjo, džēnša paš, hdyž je to šłowo šapšchimnyš, kotrež wy wonjecžezicže, jako nowe štworjenje pšched Šhryštušowym šchizom šlecži?“

Šnjesowa modlitwa ša šhoryh.

Džeržu wjele do teho wašchnja, kaš štara šlepa žona Šnjesowu modlitwu nałožowašche. Wona ležesche na šhorožožy a ničžo njemēšesche, š čžimž by šebi čžaf pšhecžiniš. Duchowny šo jeje woprašča: „Njewoštudži šo wam?“

„D ně, šnjes duchowny,“ wotmolwi, „mam džē šwój wótcženasch.“

„Šaj,“ džesche duchowny, „to je tež krašna modlitwa, ale ja wam njerošymju, kaš ju nałožezče, šo šo wam woštudžilo njebny.“

„Duž čžu to šnjesa duchowneho wucžicž“, rjekny štara pobožna žona. „Šleječe, hdyž rano wotucžu, šebi ruzy štyšnu a šapocžnu: „Wótcze našch, kiž šy w njebješach“. Nětko mam dobru šhwilu a duž dolho woštanu pšchi šóžšym šłowje. Šaj-prjedy podnurju šwoju dušchu do šłowa „Wótcž“, duž je tola džiwnušchke, šo je wón mój Wótcž a ja jecho lube džēcžo a wšchu jecho lubošč pšhecžiwu mi čžuje moja dušcha je šnutškwomym džakom. Šotom du k mašemu šlowu „našch“, a duž k temu došdu, na wšchēch šratrow a šotry w tym Šnjesu šebi pomyšlicž, na šhudnyh tu delka a tam horka, a to dawa wjele žohnowaných wopomnjecžow. Duž woštanu dolho pšchi šóžšym šłowje. Šchidželi šchto ša mnu hladačž, tak dolho pšchēštanu, a hdyž je šašo woteshol, šapocžnu, hžžez šym šašala. Ša ženje njepšym ša jedyn džēš žyle hotowa še šwojim Wótcženaschom, ale šotom na drubi džēš šokracžuju, a pšchi tym čžu woštacž. Pšchetož w tej modlitwje šym nawukla, šo je moja wina wodata, moja dušcha wumožena, Bóh mój a ja jecho a budže mje wumóž wote wšcheho šleho a pšchinješč do šwojeho njebješleho šraleštwa.“

Ša pohrjebnišchčžu.

Ššchēščijān powjeda: Šlas njedželu džēch še šwojim šynom na pohrjebnišchčžo. Šokelž njebēch še mšchi šchol, čžyčch šo tam natwaricž, njemyšlach paš šebi na to, šajke móžne předowanje budže mi tón Šnjes tam džeržezč pšches rt mojeho džēščža. Šomalu štupachmoj mješ rowami, čžitachmoj napišma, a ja mojemu šynkej powjedach wo tych, kiž tam špachu. Duž pšchidžechmoj k rowej š krašnym pomnikom, hžžez šrate a šotra ležeschtaj, jenicžke džēšči bohateju widžaneju štaršchēju. Šonle row bēšche mi hižo rošpominacž daš wo prošdnōšči wšcheho šeinšleho blyšchčža. Šjedžach, šo bēšche wutroba štaršchēju pšches šmjercž wobeju džēšči wšchu šodpjeru a radošč šhubila a šo šo šomalu na tule wutrobnu ranu wukrawitaj. Duž štejo woštach a čžitach hižo hušto čžitane napišmo: „Šank a Maška, wój hordošč a jenicžke wješele šwojeju štaršchēju, čžeho dla štaj tak šahe šrjedy šchloj?“ Duž mój Šermanš, 7 lēt šary šynš, še špodžiwānjom na mje hladašche: „Čžeho dla, nano, šmēmny šo prašchecž — čžeho dla? hdyž Bóh něšchto čžini?“ Ša wocžichnyh, bēch napišmo hižo hušto čžital a jenož na šadwēlowazu bološč štaršchēju šebi pomyšlicž — moje džēcžo paš jo hlubje šapšchimny a mi š tym prašchenjom wěrnošč šjewi.

„Šombaj Bóh“ njeje jenož pola šnjesow duchowných, ale tež we wšchēch pšchedawānjach „Ššerb. Šowin“ na wšach a w Budyšchinje doštacž. Ša šchtwōrcž lēta plačži wón 40 np., jenošliwe čžišla šo ša 4 np. pšchedawaju.